

nemlig selv engang været ved at forløfte mig, og derfor har jeg lært at være taknemlig for, at en Anden har taget Byrden fra mig. Herregud! Hvorfor vil vi Mennesker dog vedblive at forspilde Livets Lykke og Jordens Glæder ved at gaa paa Æventyr ovenover Skyerne. Hvortil dog denne taabelige Lyst til bestandig at liste sig ind paa Evigheden ad Bagveje, ved hvilke der dog tilstrækkelig tydeligt staar skrevet: Ingen Adgang for Uvedkommende! Rigtignok er jeg selv Præst, men ikke des mindre maa jeg tilstaa, at naar jeg betragter en saadan teologisk inficeret Forsamling som den i Dag, tænker jeg med dobbelt Vemod tilbage paa de gode gamle Tider, da man herude paa Landet dyrkede sin Jord og fedede sine Stude og fik sin religiøse Trang fuldt ud tilfredsstillet ved at gaa i Kirke om Søndagen og til Alters tre Gange om Aaret. Dengang forstod man at leve, d. v. s. man forstod Livet. Man bar taalmodigt Tilværelsens Byrder og tog derfor ogsaa uden Skrupler for sig af dens Festretter. De Gamle spillede deres Firkort og tømte deres Krus, og Ungdommen dansede paa Logulvet med Sølvspænder paa Skoene og røde Silkebaand i Huerne! . . . Ak ja, det var virkelig en lykkelig Tid!“